

Indiai titkaim

2010 július 17. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

India az európai lélek számára mindig is a távoli titokzatosságot jelentette. A misztikumot. Eljutni Indiába? Sokak vágya. Nekem megadatott. Erről szól ez a történet...

A múlt század harmincas éveiben történt.

India ekkoriban még a Brit korona ékköve volt. Bár Mahatma Ghandi és a köré szerveződött ereszakmentesség útját választó ellenállás egyre inkább erősödött, India úgy látszott, amíg a világ világ a nagy Brit Világbirodalom része marad.

Gyakorlatilag néhány ezer európai uralt sok száz millió indiait. A legtöbb gyarmatosító igyekezett otthoni szokásait meghonosítani és a szükségesnél többet nem érintkezni azzal a világgal, amelyben (sokan nagyon jól) megéltek. Kevesen voltak azok, akik próbálták megismerni, esetleg meg is érteni Indiát. India, mely az átlagember, az átlag újságolvasó számára nem volt több a mérhetetlen szegénység és gazdagság földjénél, a kígyóból, fakírok, egzotikus illatok birodalmánál.

Sokan hallottak ugyan jógikról, aszkétákról, furcsa szerzetekről, de a protestáns briteknek ez csak túlzott, csicsás misztikum, a katolikus portugáloknak, franciáknak a merő pogányság. Csalás az egész...

Egy fiatal újságíró is hasonló gondolatokkal indult el India felé. Annyit hallott már ezekről az állítólagos jógikról, hogy elhatározta, a saját szemével győződjen meg arról, igazak-e a híresztelések, vagy valóban csak egy jól szervezett, vagy éppen spontán csalásról van szó.

Szerencséje volt, mert Indiába érve elég hamar összeakadt sarlatánokkal, akik csak pénzt akartak a bámuló emberektől. Ráth-Végh István, a neves kultúrtörténész írja le a hírhedt „kötéltrükköt”.

Ez valahogy úgy történt, hogy az utcán egy fakír, jógi, (a kifejezések sokakban összekeveredtek) elvette a furulyáját és zenélni kezdett. A segédje, általában egy fiatal fiú elkészített egy hosszú kötelet és csodák-csodája a zene hatására a kötel egyik vége emelkedni kezdett a magasba. Úgy mozgott, mint a kígyó, amikor a kígyóból? „b?völte”.

Megjegyzem, mára már az is kiderült, hogy a kígyók süketek, így nem a zenére mozognak, hanem a hangszer mozgását figyelik. De a kötel csak emelkedik, egészen addig, amíg a vége már nem is látható. A fakír (nevezzük így) ekkor felküldi a segédét. A fiatal fiú fürgén mászik felfelé, míg eltűnik a nézők szeme elől. Kis idő múlva elteik és a fakír felkiabál a fiúnak, hogy jöjjön le. Nincs válasz. Újabb kiabálás, majd a fakír megelégedi, a foga közé veszi a kardját és elindul felfelé. Ő is eltűnik, majd kiabálás, dühödt ordítás, sikoly és a döbbsent nézők azt látják, hogy a fiú lejön, de darabokban. A dühös fakír a karddal szétszabdalta. Majd lejön a fakír is, nézi a darabokban lévő gyermeket. Megsajnálja, összerakja a darabokat, mormol valamit és a fiú életre kel. Az álmélkodó nézők tapsolnak, a fiú körbejár és hullnak a rúpiák...

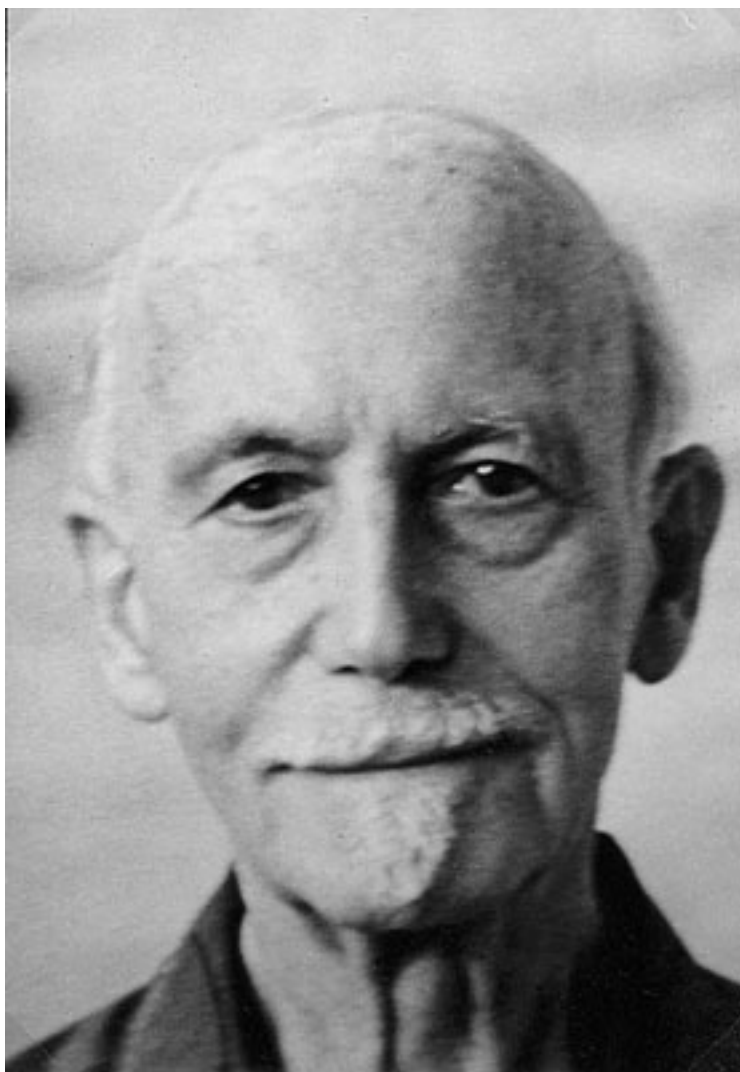
A „kötéltrükköt” több utazó is leírta az elmúlt évszázadokban. Sokan sejtették, hogy valami nem tiszta a dologban, de mi lehet az? A modern technika meghozta a választ. Egy alkalommal két kíváncsi utazó nézte meg az előadást. Az egyikük folyamatosan fényképezett, a másik gyors skicceket készített. A rajzokon a fenti történet bontakozott ki, míg a fényképeken ugyanaz látszódott: a fakír és segéde csak csendesen gubbasztott a földön és meg sem mozdultak. Hoppá! Csalás az egész.

Csalás? Hipnózis... Avagy Indiában mégis van valami... misztikus erő? Ha egy rongyokba öltözött utcai mutatványos is képes tömegeket hipnotizálni?

Brit újságírónk is biztosan hallhatott a „kötéltrükk”ről. Indiába érve szerencséje volt, mert több csalóval is találkozott. Győlt az anyag a könyvéhez. De néhány találkozásból leszerte, hogy van valami megmagyarázhatatlan spiritualitás, lelkiség, mely nem trükk, hanem igaz. Mélységesen igaz és valóságos.

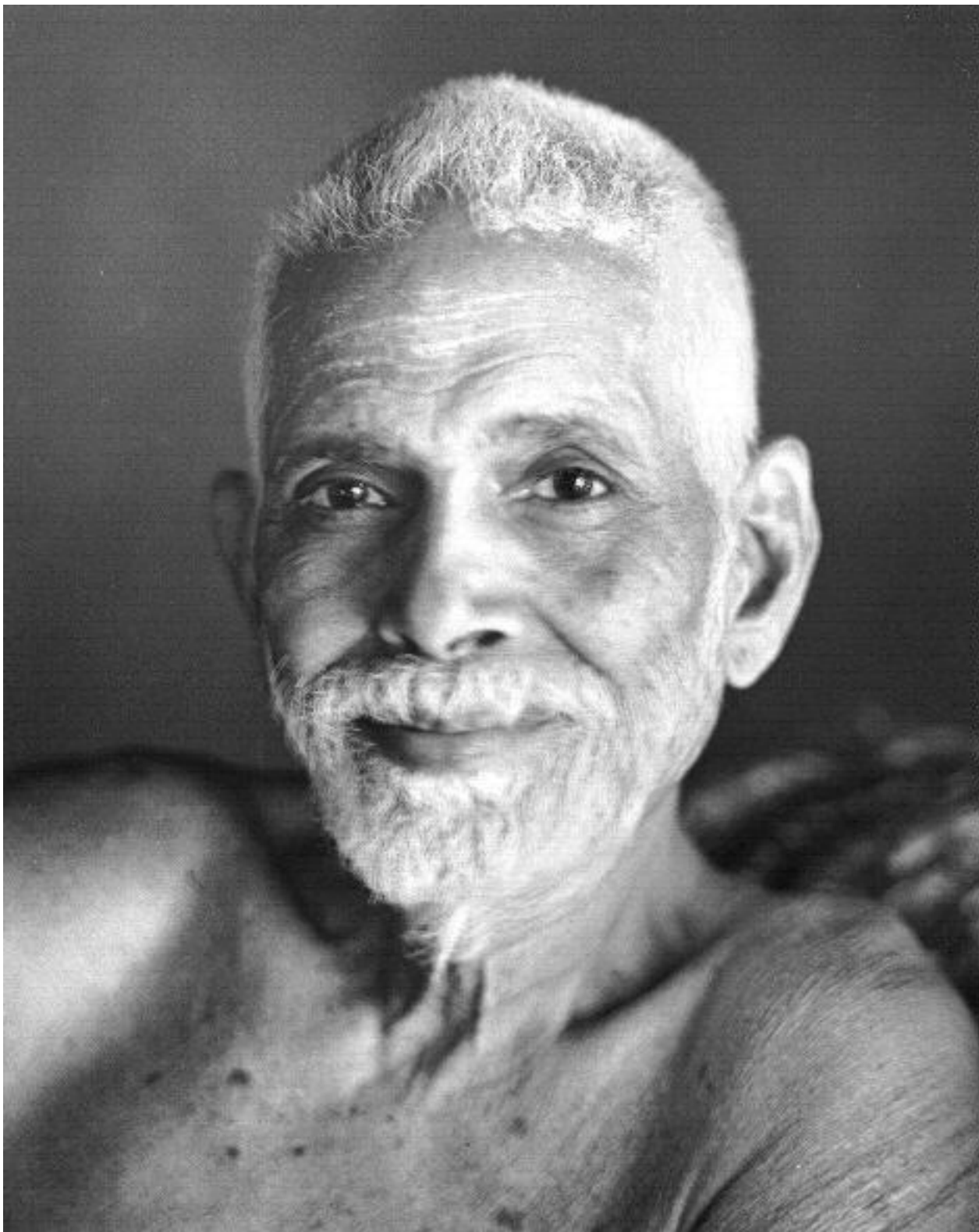
Nem csak fizikailag utazta be Indiát, de lelki is egyre inkább kitárult és egyre több jógival, guruval találkozott. Mintha kézről-kézre adták volna a szentemberek az újságírót, aki valahol Dél-Indiában egy hegyen találkozott azzal a személlyel, akit el tudott fogadni Gurujának. A szkeptikus újságíró megtalálta a Mesterét.

Erről a csodálatos utazásról, kutatásról szól Paul Brunton India titkai c. könyve.

Kép: Paul Brunton (1898-1981)

Lehetséges, hogy egy felvilágosult (?) modern (?) művelt (?) nyugati embernek egy ágyékkötés egyszeri (ségeit sugárzó) indiai lehessen a mestere? Nos, ez valóban India titka.

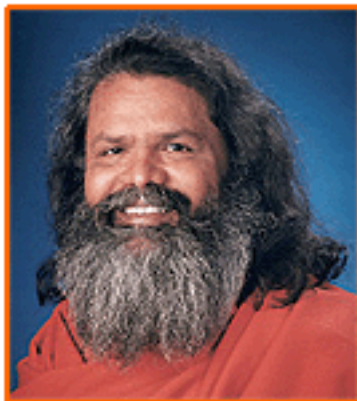

Kép: Sri Ramana Maharishi (1879-1950), Paul Brunton Mestere

Magam már elkezdtem ismerkedni a jóga tanításával, amikor kezembe került a könyv, talán 1990-ben. Csodálatos olvasmány volt és két dologban megerősített. Egyrészt rájöttem, hogy jól választottam magamnak ösvényt, a Jóga a mindennapi életben rendszert, melyet akkoriban kezdtem el gyakorolni. Másrészt éreztem, valahogyan el kell jutnom Indiába. Abba az országba, ahol a jóga gyökerei találhatók...

Mert India kétségtelenül eljött hozzám.

Talán azon a napon, amikor szinte kezd? vegetáriusként kitaláltam, hogy jógát szeretnék gyakorolni és a városban, ahol élek, ráakadtam egy jógatanfolyamra. „Véletlenül” egy Jóga a mindennapi életben tanfolyamra. Találkoztam azzal az emberrel, Sri Swami Maheshwaranandajivel, akit Mesteremként tisztelhetek és igyekszem életemet az ? tanítása szerint alakítani.

Kép: Paramhansa Swami Maheshwarananda Ji, a Mesterem

S mindössze négy év jógagyakorlás „jógaélet” után adódott egy lehetőség, hogy 1993/94 telén eljussak Indiába. A térképen láttam, hogy India kétségtelenül messze van: 8 ezer km-re kis hazánktól.

Az utazás ötlete tulajdonképpen 1993 tavaszán megfogalmazódott. Azt hiszem, egy kétegyházi jógatáborban. Nem tudom, ki is vetette fel az ötletet, menjünk busszal Indiába...

Folytatjuk...

Paul Brunton: India titkai <http://mek.oszk.hu/00100/00114/>

Jóga a mindennapi életben rendszer www.joga.hu

Nawesh

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

Ajánló
